

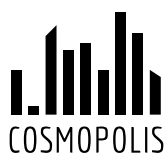
BAL KHABRA

Volná jízda

ROMANTIKA

COSMOPOLIS

BAL KHABRA

Volná jízda

Přeložila Eva Kadlecová

Copyright © 2025 by Bal Khabra

Translation rights arranged by the Sandra Dijkstra Literary Agency.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Eva Kadlecová, 2026

ISBN 978-80-271-6107-2

*Pro všechny, kdo se museli dávat dohromady,
i když dílky do sebe už dávno nezapadaly.*

PLAYLIST

SEX, DRUGS, ETC. | Beach Weather
MAKING THE BED | Olivia Rodrigo
IN THE FLESH? | Pink Floyd
I KNOW? | Travis Scott
THE GREATEST | Billie Eilish
MIRRORBALL | Taylor Swift
BACK TO BLACK | Amy Winehouse
WONDERING WHY | The Red Clay Strays
LAY ALL YOUR LOVE ON ME | ABBA
COLD | Chris Stapleton
THE WALLS | Chase Atlantic
SPORTS CAR | Tate McRae
I WANNA BE YOUR SLAVE | Måneskin
STARRY EYES | The Weeknd
NOTHING'S GONNA HURT YOU BABY | Cigarettes After Sex
THE SPINS | Mac Miller and Empire of the Sun
COMING DOWN | The Weeknd
SOMETHING THAT I WANT | Grace Potter
IMPERFECT FOR YOU | Ariana Grande
BLOOM | The Paper Kites

1 | DYLAN

„MÁŠ POZITIVNÍ TEST na drogy.“

A sakra.

S telefonem ještě na uchu nechám hlavu spadnout na volant. Cítím, jak mě do čela tlačí jeho studený potah, a bojuju s nutkáním mlátit o něj hlavou tak dlouho, dokud nezapomenu všechno, co se podělalo od chvíle, kdy jsem včera vkročil do kampusu.

Dalton University oficiálně zahájila další semestr. Výuka sice začne až za pár dní, ale hokej už se rozhodně hraje. Na rozdíl od koučů v jiných školách si náš trenér Kilner nepotrpí na dlouhý úvody a naopak je rozhodnutý nemarnit vzácný čas čímkoli jiným než tréninkem. Někdy si ho představuju, jak se každý ráno budí zbrocený studeným potem a hned obsedantně kontroluje, jestli pořád ještě drží rekord v největším počtu po sobě jdoucích výher ve Frozen Four.

Takže když v šest ráno uslyším z telefonu tuhle zničující zprávu z úst Vika Chopry, třetáka, co se chystá na medicínu, zděsím se tak, že mě to probere i z kocoviny. Z kocoviny, kterou bych hlavně vůbec neměl mít.

Vik dělá dobrovolníka v univerzitní nemocnici, takže o všem z univerzitního sportu, co souvisí se zdravím, ví jako první. Vloni byl jedním z čekatelů na přijetí do Kappa Sigma Zéta a byl jsem to já, kdo mu pomohl, aby se do našeho bratrstva dostal. Takže tenhle telefonát byl evidentně jeho způsob, jak se mi za to odvděčit.

Přiznávám, že před tejdnem na mejdanu, kterej se konal těsně před předsezonníma drogovýma testama, nechyběly zpocený

těla, chlast ani oblaka marihuanového kouře. Typická vysokoškolská párty – i když já osobně už jsem zažil mnohem divočejší večírky –, ale nepamatuju si nic víc než ty dvě holky, jedna byla brunetka a druhá měla růžový vlasy, a obě trvaly na tom, že musím vidět jejich ložnici. Bylo to skvělé, jako ostatně vždycky, když jsem u toho já, akorát jsme toho v noci moc nenaspali. Asi proto jsem se vzbudil až odpoledne, se sluníčkem na ksichtě a zápěstím otlačeným od pout.

Říkám, že mám trochu výpadky, ale asi je pro mě lepší, že si přesně nevzpomínám, jak hrozně jsem se tam zbořil a jestli jsem si pochutnal i na něčem lepším než na pivu a whisky. No, evidentně jo.

Co si naopak pamatuju *velmi živě*, je rozhovor, kterej jsem měl ten den s rodičema těsně předtím, než jsem vyšel z domu. Zavěsil jsem v půlce věty a v tu chvíli mi náš zástupce kapitána Tyler Sampson napsal o tom mejdanu. Kdybych nebyl tak rozhozený z toho telefonátu, snad bych v sobě našel dost rozumu, abych jeho pozvání odmítnul. Fakt, že jsem byl ochotnej jít na párty Yalu, jsem měl brát jako první známku, že tenhle zimní semestr pro mě nezačíná dobře.

„Můžeš s tím něco udělat?“ zeptám se.

Jinými slovy: *Zkus to stopit.*

Vím, že toho od Vika nechci málo, když vezmu v úvahu, že je tu na stipendium a že v našem bratrstvu předsedá charitativní komisi. Taky organizuje sbírky a dohlíží na večírky bratrstva – to všechno čistě jen z dobroty svého srdce. Je to takovej ten typ, kterému můžete dát pohlídat svůj drink. A já zase ten typ, co vám ho mezitím vychlastá. Prostě je svatej. Naopak jeho sestra... No, řekněme, že ona je důvod, proč se v šest ráno nacházím na parkovišti před kolejemá Iona House. Ale o tom mu nebudeme vykládat.

„Hele, víš, že bych pro tebe udělal cokoli, D,“ vzdychne nešťastně

Vik, „ale taky víš, že i neprůkaznej test vzbudí pozornost. V každým případě by e-mail dostal tvůj trenér i sportovní ředitel.“ Ozve se cvakání klávesnice. „Můžu zatím ty výsledky aspoň nechat nezveřejněný a uvidím, jestli něco nevymyslím.“

„Vážím si toho, kámo. Dej vědět.“ Zavěším a položím mobil na středovou konzoli auta. Jestli se ty výsledky dostanou ven, jsem v hajzlu. Že mě v minulým měsíci draftoval New York, nebude znamenat nic, protože ještě nemáme podepsanou smlouvu. Nic vás nedokáže vrátit zpátky do reality tak spolehlivě jako pozitivní drogový test.

Když odjíždím od Iona Housu, sluníčko teprve stoupá na oblohu. Večer mě Mehar, Vikova sestra, pozvala na zahajovací večírek jejich skokanskýho týmu. Sdělila mi, že jí připomínám Nicoláse Vásqueze, což je hráč kopaný, kterým je úplně posedlá. A neměl jsem nejmenší problém doprovodit ji na kolej, když to chtěla. Akorát vyšlo najevo, že Nicolás ji zase až tolik nezajímá, když mi bloudila rukama po těle a držela mě nohama kolem pasu.

Jakmile vkročím na barák hokejistů – bydlím mimo kampus, protože u bratrstva bydlet odmítám –, najdu Kiana ležet na břiše na podlaze obýváku. Na konferenčním stolku má misku rozmočených pšeničných vloček a otevřenou učebnici.

S Kianem Ishidou jsme kamarádi od druhý třídy. Tenkrát to byl zamlklejovej kluk, co se čerstvě přistěhoval z Japonska do Connecticutu ke svý tetě. Od tý doby jsme spolu byli po škole tolikrát, že se to nedá spočítat, a na Dalton jsme se oba dostali s odřenejma ušima.

Včera jsme si svatosvatě slíbili, že tohle byla naše poslední párty a že tenhle semestr nebudeme blbnout. Poslední semestr byl brutální, protože kouč Kilner náš celou sezonu mučil za ten bordel, co u nás na kampusu udělali kluci z Yalu, poté co jsme je sem pozvali na večírek. A tak Kian sice včera v noci stál na stole a vyřvával

karaoke klasiku, ale přesto ráno vykopal svůj kocovinou zmoženej zadek z postele, aby dohnal přípravu na nadcházející semestr.

„Co děláš?“ zeptám se ho.

„Ležím na zemi.“ Jeho slova tlumí perskej koberec.

„Ten koberec je špinavej.“ Byl tu ještě předtím, než jsme se na barák přistěhovali, a všechny akce, který jsme tu od té doby uspořádali, jeho čistotě rozhodně neprospěly.

„To já taky,“ odpoví. Pak sebou škubne, vyskočí a začne šátrat po telefonu. „Neprošvih jsem studijní skupinu?“ Když zjistí, že má ještě dost času, hlasitě si oddechne.

V kuchyni se mrknu do lednice, i když předem vím, že je to pohřebiště pochybných zbytků. Poloprázdný sklenice s omáčkama, mlíko, okoralej kus chleba a divnej pomerančovej džus.

Kian vejde do kuchyně za mnou. „Jak to, že jsi vzhůru tak brzy? Trénink je až odpoledne. Ale Sebastian a Cole už jsou na staďáku. Nechtějí riskovat, že Kilnera naštvou.“

Tím se vysvětluje, proč nikde nevidím naše zbylý dva spolubydlicí a novopečený čtvrtáky. V tomhle semestru barák působí hrozně prázdně. To proto, že náš předchozí kapitán Aiden Crawford a obránce Eli Westbrook odešli hrát na velkou scénu. Kdybychom já a Kian poslední čtyři roky neflákali školu a automaticky nepočítali s tím, že nás taky draftujou, jsme tam teď s nima. Ale místo toho jsme tu zůstali a musíme dodělat poslední semestr, protože *free agency* jsme odkládali pro případ, že by draft nakonec vyšel podle našich představ. On naštěstí vyšel, ale stejně jsme tady a doděláváme si školu, než si nás zavolají příští rok.

„Akorát se vracím domů.“ Dopiju zbytek pomerančovýho džusu z krabice. Byl bych idiot, kdybych Kianovi vykládal, že jsem si možná právě posral celej život a kariéru. Ten kluk je posedlej napravováním průšvihů jinejch lidí, a to je zrovna teď to poslední, co potřebuju.

„Byl jsi s Crystal? Včera jste se k sobě nějak měli.“

Nepamatuju si ani Ň, až na to, že jsem se probudil vedle někoho, kdo se rozhodně nejmenoval Crystal. Jen si vybavuju živý obrázky Kiana, co ze sebe strhává tričko, protože začalo hořet, a pak všech ostatních, jak skáčou do bazénu. To asi vysvětluje, proč mám na sobě cizí tričko. Zřejmě jsem si byl taky zaplavat.

„Jsi v pohodě?“ zeptá se, když dlouho neodpovídám.

Sleduje mě jako jestřáb a čeká, až mu nějak vysvětlím, co dělám doma tak brzy. Pravda je, že když mi přišla zpráva od Vika, ať mu zavolám, vykradl jsem se z Iona Housu a nasedl do auta.

„Proč bych bejt neměl?“

„Jen se ptám,“ pokrčí rameny. „Mimochodem, tohle ti přišlo.“ Kian mi podá bílou obálku, a sotva na ní uvidím snobskej rodovej erb Donovanů, mám chuť ji zmačkat do koule a zahodit.

„Dík,“ zamumlám.

„Vypadá to nóbl. Co je to?“

Bezděky zatnu čelist, když si vzpomenu na ten videohovor z minulýho týdne, kde se oba moji rodiče usmívali – máma slabě a unaveně, táta uměle – a mačkali se na displeji jeden k druhýmu, jako by se tý blbosti fakt snažili uvěřit. Žvanili o tom, že začnou znova, že rodina bude zase taková jako dřív, jako by se nic nestalo. Zavěsil jsem dřív, než to stihli dopovědět.

Jak tam máma mohla sedět a dělat, že zapomněla na všechny ty bezesný noci, na dny, kdy nemohla ani jíst, na to, jak jsem ji musel nutit do jídla a připravovat ho i pro svou mladší sestru Adu, protože ona se na ni nedokázala ani podívat?

„Nic důležitýho.“ Zamířím do svýho pokoje, než mi položí milion dalších otázek. Zahodím obálku na stůl. Přistane za rámečkem s fotkou, kde jsem já a Ada na naší poslední soutěži sportovních dvojic. Společnej čas trávenej krasobruslením jsme milovali, dokud nám nedošlo, že na soutěže už se chodí dívat jen máma.

Jdu rovnou do sprchy, nemůžu se dočkat, až ze sebe shodím ty hadry flekatý od piva a smrdící trávou. Můj pokoj není nic extra, ale sprcha, to je moje svatyně. Když se Aiden dostal na Dalton a jeho prarodiče mu koupili tenhle barák, neváhal a nabídnul nám všem bydlení, a to úplně zadarmo, ačkoli já jsem mu mockrát opakoval, že budu klidně platit nájem. Jsem mu za to vděčnej, zvlášť od té doby, co jsem technicky vzato aktivním členem bratrstva Kappa Sigma Zéta.

Nebyl to zrovna můj plán, ožrat se hned během náborového týdne tak hrozně, že jsem se do bratrstva víceméně náhodou přihlásil a byl okamžitě přijat. Naopak Kian o členství usiloval, ale nedostal se tam. Pak jsem to měl na talíři ještě kolik neděl.

Vlezu pod sprchu, namočím si vlasy, a když si je umeju, napěněný šampon mi stéká po těle. Dunění v hlavě, způsobený Vikovou zprávou, pozváním od rodičů a včerejším lehkomyšlným pitím, s každou otočkou vodního víru nad odtokem trochu polevuje. Tohle je jediný místo, kde můžu volně dýchat a aspoň předstírat, že mám svůj život pod kontrolou; ještě nikdy nikdo tady nebyl se mnou, a přesně tak mi to vyhovuje.

Než se stihnu oblíknout, ťuká mi na dveře Kian. „Trénink začíná dřív!“ volá na mě. „Počkám v autě.“

x x x

DO TUPOSTI MÝ KOCOVINY se zabodne ostrej zvuk koučovy písťalky. „Vám to připadalo jako hra týmu v první divizi? Pro boha žívýho, ten zatracenej dorost hrál dneska líp než vy!“

„Abysme byli fér, náš dorost je hodně dobrej,“ poznamenám.

„Měl byste nám trochu zvolnit tempo, trenére. Zrovna jsme se vrátili z letní pauzy. Vždyť víte, jak to je,“ mrkne Kian, dojede ke Kilnerovi a šťouchne ho do břicha.

Kouč už asi není tak rychlej, jak bejval, ale ve hře jednoho na jednoho by s přehledem porazil každého z nás. Kianovu drzost ignoruje. Naše pravý křídlo může mluvit o štěstí, že mu za ty kecy nezlomil ruku.

„Máte před sebou fůru práce, takže chci, abych na příštím tréninku nepoznal, že jste se celý léto flákali. Váš novej kapitán na to dohlídne, dobře, Dylane?“

He? „Chcete říct *Tylere*, ne?“

Tyler Sampson, náš náhradní kapitán po Aidenově odchodu, zavrtí hlavou. Přestože jsem se Sampsonem strávil tohle léto skoro každý den, naše rozhovory se jen vzácně týkaly něčeho jinýho než společnýho chlastání. Bylo to prostý. Ožrali jsme se jako hovada a druhý den začali nanovo.

„Já jako kapitán končím,“ oznámí a všichni ztichnou. „Chystám se na práva, takže času je málo. Nebyl bych kapitán, jakýho tým potřebuje. A ve volbě kapitána jsme si odhlasovali tebe.“

Ve volbě? Kdy jsme proboha volili kapitána?

„Kdo volbu prošvihl, přišel i o právo na demokracii,“ dodá kouč.

Kian se rozjede pozadu a šťouchne do mě. „Pamatuješ na oslavu Aidenovejch narozenin v minulým semestru? Druhej den jsi nebyl na tréninku. A to jsme právě volili kapitána.“

Jen při vzpomínce na ten večer se ve mně všechno sevře. Byl únor. Volala mi máma a plakala kvůli tátovi. Že s ní nikdy není doma a že ona už toho má dost.

Otočím se na kluky. Zírají na mě, jako že je tohle úplně normální situace, a pak mi dojde, že většina těch idiotů je taky v bratrstvech. Ve snaze zapojovat se víc do týmu i do bratrstva jsem si pár z nich vzal pod křídlo. Chodili se mnou cvičit na moje sólo tréninky, ale takhle jsem to rozhodně nemyslel. Bejt pro ně nějaký bláznivej mesiáš.

„Přivítejte svýho novýho kapitána Dylana Donovana.“

Nad ledem se rozlehne houkání a pokřiky, ale já to ještě nestihl zpracovat. *Kapitán?* To kruci ne!

„Trenéře, to nemůžete myslet vážně.“

„Já do volby kecat nemůžu. Tví spoluhráči to tak chtěli. A vzhledem k tomu, že příští rok půjdeš do New Yorku, jenom ti prospěje, když se konečně naučíš trochu toho vedení a kázně.“

Zdá se mi, že budu zvracet. Jeho slova jsou jako špendlík zapíchnutej do už splasklýho balonku.

„Nemám na vybranou?“

„Je čas zabrat, Donovane. Konec blbostí.“

Musím mu povědět o tom testu. Musím mu říct... No jo, ale co vlastně? Vždyť jedna moje část pořád doufá, že to Vik nějak zařídí a já z tohohle průšvihů vyvážnu.

„Nový útoky budou sestaveny do příštího tréninku. Můžete jít,“ zakončí Kilner.

V šatně kluci skandují „Double D!“, až toho na mě začíná bejt skoro moc. Svlíknu ze sebe výstroj, dívám se na dres a cítím, jak ve mně bublá frustrace. Jo, byly časy, kdy jsem si představoval, jak je na něm vyšitý kapitánský C. Ale tenhle sen se rychle rozplynul, když mě postupně všichni komentátoři i rozhodčí označovali přívlastky jako *bezohledný*, *neukázněný* a *impulzivně agresivní*.

Kian ke mně přijde s rozpačitým úsměvem. „Já tě volil ze srandy.“

„No, tak tvoje blbá sranda je teď moje realita.“

Svalí se na lavičku vedle mojí skříňky. „Je to jen jeden semestr. Nemůže to bejt tak hrozný.“

Už je toho na mě fakt moc. Převlíknu se a zamířím do Kilnerovy kanceláře. Po cestě míjím kluky, který mi blahopřejou. Ale když už se chystám vtrhnout do dveří, zarazím se.

Kilnerův zklamanej výraz je úplně to poslední, co bych chtěl vidět. Nemůžu mu teď říct, proč to s tím kapitánstvím není dobrej nápad. Aspoň dokud nějak nevyřeším to s tím drogovým testem.

Otočím se, odejdu od jeho dveří a srazím se s Kianem. Ten mě vtáhne zpátky do reality, kde nikdo neví, jak hrozně jsem to podělal. Aspoň zatím.

Zvedne pohled od mobilu. „Já vím, že jsme slíbili, že budeme sekat dobrotu,“ zašeptá, „ale Beta Fí dneska pořádá mejdan.“

Neměl bych to dělat. Rozhodně ne s tím, co všechno je v sázce. Ale co, tenhle problém hodlám řešit až zítra.

„Počítej se mnou,“ řeknu mu.

2 | SIERRA

DOPADNU HLAVOU NA LED a ještě uslyším zapraskání vlastní lebky, než se mi zatmí před očima.

Chaosem proniká panický křik mojí mámy, její hlas se mísí s kaskadami zvuků kolem. Brusle jsou těžké, jako by byly z olova. Ležím na ledě bez hnutí a celé tělo mám divně necitlivé. Svět mi proniká do vědomí a zase z něj vypadává. Chvillemi vnímám neúnavné, pronikavé kvílení sirény.

„Sierro.“ Něco mě vytrhává ze tmy mé noční můry, jako když prorazím hlavou hladinu zmrzlého rybníka. Můj dech přichází v hvízdavých, mělkých poryvech, jako by se dral z pasti mých rudě strakatých vzpomínek.

„Sierro.“ Důvěrně známý hlas mě přitáhne zpátky do reality. Následuje ho chladivý dotek na mém krku a něco mě vleče do polohy vsedě. „Jsi v pořádku, už je po všem. Jsi v bezpečí.“

Jsi v bezpečí.

Ta slova se divně rozléhají, přehlušuje je zvonění v mých uších, které řve hlasitěji než sirény, co tu byly ještě před chvílí. Otevřu oči, posadím se v posteli a uvidím svůj pokoj zalitý měkkým žlutým světlem stolní lampičky.

Scarlett sedí vedle mě, třešňově červené vlasy stažené do dvou volných copů, a tiskne mi zezadu na krk pytlík s ledem. Z něj se mi po páteři rozkutálí kapka ledové vody a vytáhne mě ven ze světa v mé hlavě. Přitáhnu si kolena k hrudi, pokrývka se sune s nimi, až si o ně můžu opřít hlavu.

„Promiň,“ zaseptám a snažím se soustředit na dýchání.

Dýchání. Něco tak automatického, ale já si to stejně musím

připomínat. Je to ubohé. Takhle se poslední tři dny, tedy co jsme se přistěhovaly do kampusu, probouzím každou noc. Většinou se nějak vzpomatuju sama, ale dneska mě asi Scarlett přes slabé stěny slyšela.

Podává mi sklenici vody. Roztřesenou rukou si ji vezmu a vypiju až do dna. Šíří ve mně slabý teplotní šok a pomalu uvolňuje strnulost mého těla.

Scarlett mě pohladí po zádech a na ruce jí zacinkají přívěsky na náramku. „Jsi nervózní z dneška?“

Dalton University leží v Hartfordu ve státě Connecticut, tedy ve městě, kde jsem strávila celý život. Na bruslích jsem poprvé stála na zdejším univerzitním stadionu. A když krasobruslařský program Daltonu uznala Mezinárodní bruslařská unie, bylo jasné, na kterou školu půjdu.

Dnešek je oficiálně můj první den, kdy od té nehody znovu vkročím na led. Připadá mi, že už je to celá věčnost, co jsem vloni strávila šest týdnů v Hartfortské všeobecné nemocnici, a ve světě krasobruslení to vlastně taky věčnost je. Žíněnky, tělocvična, pilates, balet, plavání – dělala jsem, na co si vzpomenete. Jedna moje část ví, že všechna ta příprava na návrat na led je jen snahou ten návrat oddálit, ale já už prostě nemůžu dál utíkat. Než kluziště začalo být krutým a nemilosrdným místem, byl to můj domov – a já tam už příliš dlouho nebyla.

„To se moje tělo asi jen připravuje na dvě hodiny Lidiina řvaní,“ zlehčuju to.

„Hele, jestli na to někdo má, jsi to ty, Si. Jen si nedovedu představit, že po tom všem budeš zase pod takovým tlakem. Měla by ses taky trochu bavit. Tohle přece nemůže bejt pro uzdravování dobrý.“

„Už je to víc než rok. Jsem zdravá.“

Scarlett skepticky povytáhne obočí a já žuchnu zpátky na

polštář. K nohám se mi skutálí klubíčko žluté vlny se zapíchnutými pletacími jehlicemi.

„Fakt, cítím se dobře. Zase chci, aby to bylo jako dřív.“ Kdy jsem si mohla dělat, co jsem chtěla, aniž by mi v tom můj mozek bránil. Kdy jsem ještě neměla strach.

„To je dobře. Protože holky odnaproti se ptají, jestli chceme jet na párty autama s nima.“

Málem zaúpím. Chystá se nechvalně proslulá zahajovací párty univerzitního sesterstva Beta Fí. Bývalého Scarlettina sesterstva. Moje nejlepší kamarádka se svými kerkami a barevnými vlasy je ten poslední člověk, jakého byste v Daltonském panhelénském společenství čekali, ale přitom byla zatraceně skvělou sestrou. Vím to, protože když odešla, ostatní holky mi ještě dlouho posílaly zprávy a prosily mě, ať ji přemluvím k návratu.

Scarlett během semestru udělala několik online kurzů. Jinak vysedávala vedle mě v nemocničním pokoji, zatímco já jsem bezduše sledovala *The Weather Channel*. Některé dny jsem ji přemlouvala, ať už jde, ať se ode mě nenechá stahovat ke dnu, ale nikdy mě neposlechla. Ani když jsem jí ze vzteku řekla věci, kterých dodnes lituju. Scarlett mě nikdy neopustila. Byla se mnou, zaparkovaná před každou terapeutickou místností, před každým rehabilitačním centrem. A když mě pak vozila domů, mluvily jsme o tom, že se na čtvrtý ročník vrátíme do kampusu a budeme spolu bydlet na koleji. Zatím to pro mě znamená jen stropy flekaté od vlhkosti a společné sprchy, kde chytnete plíseň na nohou.

„Je to neonová párty a všdycky tam mají dokonalý drinky,“ přemlouvá mě už docela nepokrytě.

„Jen pokud mi půjčíš tu bílou sukni,“ svolím nakonec.

Scarlett se okamžitě rozzáří a její úsměv je nakažlivý. Je to asi poprvé, co se na mě dívá s opravdovou radostí, zpoza toho šedého závoje, co přikryl celý loňský rok. Takže tohle pro ni musím udělat.